

CAO News 6

Horolezecký časopis severočeského regionu

[HTTP://CAODC.WEBPARK.CZ](http://CAODC.WEBPARK.CZ)

VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ ODDÍL CAO DĚČÍN

[HTTP://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ](http://CAO-NEWS.WEBPARK.CZ)

Ročník 4, číslo 6

Červen 2002

O DIVOČINĚ A SAMOTĚ..

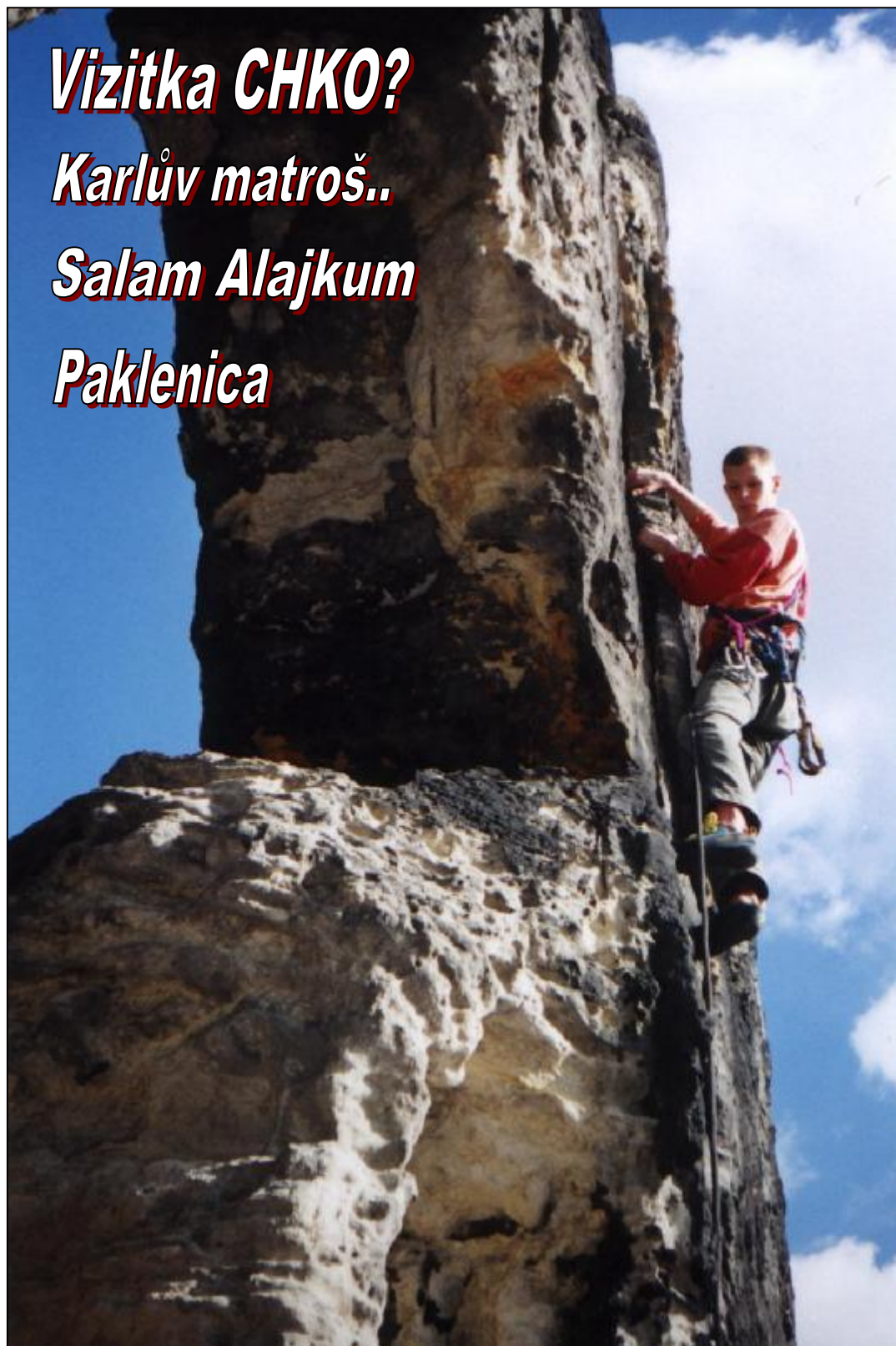

Roderick Nash

„Divočina přitahuje nejen ty, kteří jsou znuďeni nebo znechuceni člověkem a jeho výtvoř. Nenabízí pouze útěk od společnosti, ale pro romantické jedince je také ideální scénou k uskutečňování kultu, který si tak často utvářejí ze své vlastní duše. Samota a naprostá svoboda divoké přírody vytváří perfektní prostředí pro jejich melancholii nebo jásavou radost...“

V tomto čísle

- ✓ Co nového v CAO Děčín
- ✓ Vizitka CHKO?
- ✓ Karlův matroš..
- ✓ Salam Alajkum
- ✓ Paklenica 2002
- ✓ Princip Paralelní Přípravy
- ✓ Biele Karpaty
- ✓ Střípky
- ✓ Krátce z domova
- ✓ Okénko HK Varnsdorf
- ✓ Čeká nás a další...

Jan Horáček Horák leze v Tisé Cestu pro radost... Photo © 2002 Jiří Chára

Co nového v CAO Děčín?

Informace z oddílového dění.

Jiří Chára

Předseda CAO Děčín

Květnová členská schůzka proběhla až 15.5.2002, neboť většina členů CAO Děčín byla přes svátky na cestách, mnozí v zahraničí.

Program schůze byl následující:

- CAO News č. 5. Rozdáno květnové číslo, články pro příští čísla, fotografie atd.
- 37. Zabilkův sraz horolezců v Labském údolí. 17.-19.5. poslední informace od ředitele srazu J.Uhra.
- Sraz horolezců v Jetřichovicích. 24.-26.5. Sraz pořádá HK Varnsdorf, účast individuálně.
- Sraz horolezců v údolí Roklice. 31.5.-2.6. Zájemcům rozdáno pozvánky, pořádají horolezci z České Lípy.
- Perštejnský čtyřboj 8.6. (akce pořádaná Horoklubem Chomutov), zvažována účast našeho oddílu, nebylo definitivně rozhodnuto.
- Hocyboj, pořadatel HO Bělá, změna termínu na 15.6., domluveny individuální tréninky.
- Skandinávský Silvestr 2002 (21.6.) Společenská akce CAO Děčín i letos v rest. Kartáč v Bělé, V. ročník. Začátek akce v 19.00 hod., doporučený tradiční úbor: krátké kalhoty, triko, zimní rukavice, kulich a sluneční brýle.
- Zájemce o vstup do oddílu - Křížková, 14 let. Doporučeno přihlásit se na podzim do horokroužku vedeného Honzou Horákem. Přes léto možno osobní domluvy s některými lezci i účast na společných akcích.
- Různé. Informace o proběhlých zájezdech, akcích, fotografie, plány na další víkendy, volná zábava..

Jak bylo řečeno v úvodu ohlédnutí za květnovým dění v oddíle, začátek měsíce se dvěma svátky využila značná část z nás k návštěvám mnoha lezeckých oblastí. Početná skupina si dala za cíl lezecký ráj Paklenici, další zamířili např. do Frankenjury, na Slovensko, na Dachstein a samozřejmě i do oblastí ČR. Z výletů bohatých na zážitky se všichni vrátili ve zdraví, jen Karel Bělina si vykoledoval několik zhmožděnin po absolvování solidní podlahy.

Květen je ovšem také ve znamení několika zaběhnutých horolezeckých srazů. Tím nejznámějším je Zabilkův v Labském údolí. Pěkné počasí přilákalo i do Labáku početnou sítu lezců z CAO Děčín.

Více se dočtete dále v listě.

**Good Climbing
Adventure and
Outdoor!**

**Příští oddílová schůzka
CAO Děčín se bude konat ve
středu 10. července 2002 v
restauraci Za Větrm v
Děčíně Škrabkách
od 18.00 hodin.**

☉
Pavel Pavouk Černý na skalách
v Monaku – moře, skály a nebe...

Vizitka CHKO ?

aneb Úprava cesty v Zadních Jetřichovicích

Václav Storz

HO Doprava

Vážení redakce, jako milovníkovi přírody mi to nedá, abych vám nenapsal. Mám rád přírodu a jsem rád, když vidím, že i Děčín i jeho okolí se díky čistějšímu ovzduší probouzí a obnovuje se zeleň. Pamatuji nedávnou dobu, kdy děčínský Sněžník vypadal jako měsíční krajina. Fandím lidem, kteří obnovují studánky, sbírají odpadky a dbají na čistotu svého okolí.

Jaké bylo ale moje překvapení, když jsem včera navštívil oblíbená místa v okolí Zadních Jetřichovic. Kdykoliv těmito místy procházím či projíždím na kole, tak si připadám jak v přírodní pohádce. Ze svahů podél cest visí barevné náprstníky, plno nových mravenišť. Na podzim se začaly přímo u cesty objevovat houby „lišky“. To všechno už ale nebude pravda. Na úseku mezi Zadními Jetřichovicemi a Panenskou jedlí, kudy vede zelená turistická značka, se provádí rekonstrukce cesty. Návštěvníky na to upozorní cedule od CHKO, kde je úhledným písmem napsáno, že se provádí rekonstrukce cesty a uživatelé jsou žádáni o pochopení s tím, že po potřebné úpravě bude opět sloužit potřebám turistiky. Nedalo mi to a překročil jsem několik kmenů, které byly položeny přes cestu a nestačil jsem se divit. Lesní cesta je necitlivým způsobem pomocí buldozeru rozšířena na šířku vozovky. Na hodně místech jsou úseky, kde je zem vyrvaná pomocí radlice z břehů a po celém úseku provedena planýrka ve velké vrstvě z hrubého i drobného kameniva, které je zatlačené do lesní půdy.

Asi 1 km dál před Zadními Jetřichovicemi mě upoutal blafající buldozer, který čekal na příjezd dalšího nákladního auta s kamenivem. Opravdu idylka v místech, kde by člověk chodil po špičkách a vychutnával panenskou přírodu. Za ním byly metrové koleje rozježděné lesní půdy od nákladních aut. Dozvěděl jsem se, že rekonstrukce cesty se provádí kvůli těžbě dříví a těžké technice, která je k tomu potřeba.

Po tomto zjištění jsme nevěřicně kroutil hlavou a mám velký smutek ještě teď při psaní dopisu. S tímto rozhodnutím nemohou mít přece lidi, kteří mají rádi přírodu nic společného. Myslím, že se dá těžít dříví i citlivějším způsobem. V porovnání je pohozená láhev nebo prázdný kanistr od oleje, který člověka rozčílí, úplná prkotina. Nebo je to otázka peněz, které zaslepí i milovníky přírody?

Mám vztek a je mi smutno, když si představím, že se po dokončení této „úpravy“ cesty na podzim v údolí Dlouhého vřesoviště bude místo trubení jelenů ozývat rachocení těžké techniky. Nač potom jsou ty zákazy a nařízení správy CHKO vůči nám obyčejným lidem, turistům, kolařům a horolezcům, když schválí (alespoň se domnívám, že toto musela CHKO schvalovat) takový necitlivý způsob vytěžování dřeva. Ono je asi mnohem jednodušší stavět do „pozoru“ prostého člověka než dřevařskou společnost, že?

Nejsem žádný odborník, ale rád bych věřil, že u CHKO pracují lidé, kteří své práci rozumí a mají k přírodě dobrý vztah...

Karlův matroš

aneb další story z dílny Karla Bělina.

Jiří Kudrna Kudrnáč
CAO Děčín

Byl jsem o víkendu s Milanem Cestrem a našimi prcky stanovat v Ostrově. Přijeli jsme v sobotu 11. května večer do kempu „Pod Císařem“. Bylo tam poměrně málo lidí, především Němci a ze známých tváří pouze Karel Bělina. Večer jsme trochu zachlastali při sledování finále v hokeji a protože počasí nebylo nic moc (předpověď na neděli taky), brali jsme Karlovy pobídky na ranní lezení s rezervou.

Ráno lilo jako z konve. Sedíme na snídani a co nevidím. Do hospody vkuhává naříkající Karel. Na moji otázku co se mu stalo, začal vyprávět s vervou sobě vlastní jeho nedělní story.

Ráno v 5.00 hodin (!) se sebral a šel sám lézt Oblou hranu (VIIc) na Pašeráckou stěnu. Jistil se sám a lano měl nastavené tak, že mu bude stačit nad kruh, kde je dobrá smyčka.

„Když jsem tam dolez, tak jsem z toho vyhučel, strašná prda do cvaknutého kruhu. Ty vole, já se proberu a sedím na zemi!“, vyprávěl nám a klukům, s kterými lezl v sobotu.

„Koukám do kruhu a lano leží na zemi vedle mě“, dovršil svoje povídání již pro celou hospodu a vyndal z kapsy prasklou karabinu. Tak na to všichni čumíme a říkáme si, no to je pěkný. Jestli Karel, muší váha, utrhne karabinu při 4 metrovém pádu....

Když se mi dostane karabina do ruky, koukám na to a říkám: „Hele Karle a ten drát/čep co je v tom zámku jsi tam před pádem měl?“ „No, to víš, že neměl, voni mi to kluci říkali jako na potvoru den před tím, abych jí rovnou zahodil!“, dodává s úsměvem.

No a tak už jsme zase v klidu a objednáváme si další pivo a sledujeme dál, jak venku lije.

Na snímku je inkriminovaná Karlova karabina. Jedná se o starší typ STUBAI HMS. Na levém obrázku je vidět ve kterém místě karabina praskla a šipka označuje místo v zámku, kde chybí čep. Na pravém obrázku je po přiložení obou rozlomených dílů vidět, jak se karabina nejprve natáhla, teprve potom došlo k prasknutí...

Salam Alajkum

aneb pozdrav ze žhavých písků!

Milan Svinčo Svinářík
Horoklub Chomutov, tč. Arábie

Ahoj lidi! Teplota včera přes poledne na slunci těsně u země neuvěřitelných 62°C. Ve stínu pod blatníkem auta je 50°C. Pořád ještě žijem...

O dlet proběhl podle plánu, v úterý 23. dubna 2002 v 11.10 hodin Letěli jsme společně s Robertem a Vaskou, jejichž cíl je Mexico. Letenky jsme samozřejmě neměli u odbavovací přepážky, ale v KLM office. Ale to jsou jen mouchy, které nás udržují ve střehu.

V Amstru jsme se záhy rozdělili a opět podle plánu se odlepili od země ve 14.30. V letadle jsme seděli pohromadě s pěti dalšíma válečníkama od firmy Realistic a Šmeral. V letadle sice podávali dobrotu, ale na tom malém prostoru si to nevychutnáš. Program v TV nic moc a navíc mi nefungovala sluchátka. Lehce jsme podřimovali a přesouvali čas na hodinách tam a zpět.

Záhadou mi bylo to, že na videu se zobrazoval cíl našeho letu jako ABU DHABI v Emirátech, což je asi hodinu letu za Dammamem. Záhy se to vysvětlilo.

Po přistání v Abu Dhabi jsme zůstali sedět a na zpáteční cestě tohoto letadla do Amstru nás vykopili v Bahrainu. Tam nás uvítala pořvávající arabská žena a odvala nám kus letenky a poslala nás na imigračku. Odtamtud nás opět vymastili zpět na celnici. Nikdo nechápal co se děje, byla jedna hodina v noci, my rozespalí a celníci přihlouplí. Nakonec nám kdosi oznámil, že dále pokračujeme limuzínou, ale musíme zaplatit vstupní vízum 6 USD. My co jsme prozíravě měli hotovost, jsme se složili na naše nemajetné spolucestující a jali jsme se hledat kufry. Žádný nechyběl!!!

No a pak nastala hodinová diskuse kam jakože vlastně jedem. Jeden Arab nám nutil Dhahran, já tvrdil Dammam. Ale do jakého hotelu? To jsme vylosovali až po hodině. Hotel Ramamda v Dhahranu. Po skupinách jsme naskákali do limuzín a hurá k Saudské hranici. Tam jsme si opět posečkali, jelikož celníci nebyli schopni pochopit odkud jsme. Nakonec mě vytáhli z auta a po vyspелování Czechoslovakia, nás pustili dál. Téměř další hodina v tahu. Na hotel jsme dorazili asi kolem třetí v noci. Zkopírovali si naše pasy, dali nám klíče a my jsme za vidinou postele upadli do bezvědomí.

První den – přijetí nováčků

Další den začal až kolem oběda instruktáží co a jak. Odpoledne jsme si jeli odpracovat první tři hodiny na stavbu. Seznamovačka se zástupci elektromontážní firmy, se stavem našich dodávek, s naší buňkou, s pouští, s teplotou a tak. Pak už šel (a jde) den za dnem jako když je píšeš přes kopírák.

Náš basecamp

Bydlíme v starším hotelu Ramada v Dhahranu v centru industrial zóny. Před náma tanky s naftou, za náma skladiště trubek, kolem probíhá dálnice, jinak nic. Do města je to asi 30 km a na stavbu asi 35 km. Někdo to trefně nazval Calabushopen (otevřeně vězení).

Každý máme svůj pokoj s letištěm, televizí, malinkou ledničkou a vlastní koupelnou. Hlavní je opět klimatizační jednotka, která ovšem dělá takový rachot, že ji ani moc nezapínám. Aspoň se vyhnu angíně. Po dohodě s ředitelem hotelu máme hromadnou stravu zde se slevou, která nás vyjde na stejno nebo levněji než kdybychom taxikem jezdili nakupovat, nehledě na to, jak v hotelu soukromě uvařit, že? Prát si však budu vzhledem k cenám sám.

Hotel je nízká budova do obdélníku a nádvořím uprostřed. Zde je bazén, hned vedle fitness, billiard, stolní tenis a ve sklepech bowling. Něco se však musí platit. Bazén jsem zkusil jednou a dostal jsem ekzém. Takže nic pro mě. Také je zde miniparčík, v noci pěkně nasvícený. Strava je dobrá, fakt. Líbí se mi, že to co nesníme ráno, dostaneme přeformátované k obědu a pak zase k večeři. Neplývají, to je sympatické. Hlavně pro ně, když to třikrát zaplatíme. Ale množství kolik chceš a fakt dobrý. Teda zatím.

Režim zajatce

Pracujeme 6 dní v týdnu po 7 hodinách:

6.00 budíček,

6.30 do 7.30 snídaně (jak kdy a jak kdo),

7.30 až 8.00 cesta na stavbu (To je zážitek!!! Všichni jezdí jak vrazi, dopravní zácpy jak v New Yorku a neustálé troubení. Jezdíme hromadně mikrobusem na koženkových sedadlech. Lahůdka pro zadečky)

8.00 až 12.00 se snažíme donutit naše asijské kolegy k tomu, aby něco udělali a nic při tom nezničili, hrozně se u toho potíme, a já se také nervuju. Stále jsem nepřivykl na zdejší tempo umírajícího slona.

12.00 až 14.00 Oběd v hotelu včetně prima jízdy tam a zpět

14.00 až 17.00 Opět pokus posunout stavbu vpřed

17.00 až 17.30 Návrat ze stavby

17.30 až 19.00 Sloupání propocených hadrů, veget pod sprchou a zevlování po pokoji.

19.00 až 20.30 Večeře a vyprávění dojmů a zážitků uplynulého dne

20.30 až 23.30 Psaní deníků, příprava na další boje, billiard, TV atd.

23.30 až 6.00 Spánek spravedlivých

P.S. Když dítě nezapláče, prs nedostane. My pláčem furt a nic!!!

P.S.2 Přístup na internet je mizérie. O telefonu ani nemluví.

SVINČA OPĚT NA PÍSKU

aneb Druhý marný pokus o pískovcové lezení...

Jiří Chosé Šťastný
Horoklub Chomutov

Aktivní dopisovatel CAO News Milan Leonardo da Svinci Svinařík opět vyrazil na písek. Nepoučen z loňského výletu do USA, kdy namísto lezení na písku v národních parcích středozápadu, strávil měsíc na písčné pláži Floridy, tentokrát vyrazil na východ od rodné vlasti.

Jak to dopadlo tentokrát, se můžete přesvědčit na této fotografii.

Podle posledních zpráv je teplota vzduchu ve Spojených arabských emirátech v poledne na slunci přes 60°C a ve stínu 50°C, což nejsou ideální podmínky pro lezení. Pokud by ovšem bylo po čem lézt, protože písek se v těchto končinách vyskytuje pouze v podobě písčných dun.

Jak je vidět, ani druhý výpad na písek Svinčovi nevyšel, takže pokud se ve zdraví vrátí, budu mu muset vysvětlit, kterým směrem se jede do Labáku, protože tímto způsobem si na písku rozhodně nezaleze...

Písku Zdar!

Paklenica 2002

aneb Svátek práce v pohoří Velebitu...

Jan Švihnos
CAO Děčín

Na svátek práce jsem naplánoval poznávací zájezd do části pohoří Velebitu, známé to oblasti Velké a Malé Paklenice. Vyrazili jsme s Ivanem a Kubou v 6 večer z Děčína. Se slovy nespěcháme máme dost času - přeci nepůjdeme do skal v 5 ráno, jsme zvolili tempo 100 km/hod. (Dorazili jsme do Paklenice v 10 hod). Od příjezdu až do soboty odpoledne bylo slunečno, jen s občasnými poryvy větru. Teprve v sobotu odpoledne přišly dešťové přehánky.

Ubytovali jsme se v Starigradu kempu Popo naproti ambulanci. Je to klidný a slušně vybavený kemp s teplou i studenou vodou, kuchyňkou (lednice a sporák), přívětivými domácnostmi, kteří oplývají úsměvem a rakií. Kempink má vzrostlé stromy na tábořišti, které poskytují dosti stínu. Cena za takový luxus při naší návštěvě byla symbolická 1 Euro za osobu, 1 Euro za stan (normální), 1,5 Euro za motorkářovo šapitó, 1 Euro za auto + poplatky vládě a obci. Kontakt viz. níže.

Okamžitě po ubytování a probuzení kmetů s Davidem a Jirkou (přijeli v 7 hod) jsme netrpělivě vyrazili pod vedením našich kmetů a jejich horo průvodce do Paklenice.

Krapet utahaný z cesty jsme se dosmýkali pod Aniču Kuk, kde proběhla první instruktáž motorkáře. Všechny ty názvy vršků a popisy cest jsem slyšel jak ze sna. Nad úžasnými pohledy do stěn a údolí se mi tajil dech. V průzračném vzduchu mi jednotlivé vršky splývaly s okolím. Pak jsme zaslechli „Toto je Aniča Kuk a tam zítra jdeme“. Stěna se mi líbila, ale začal jsem mít respekt. Ten den jsme zkoušeli v prvních délkách Stůpu. Skála byla pevná, chyty neuhlazené - super pro lezení.

Druhý den ráno (po 7. hod) jsme vyrazili na masiv Aniča Kuk společně s kmety a s dvojicí David a Jirka. Kmeti šli Velebitašku, David s Jirkou na prvovýstup (původně chtěli lézt původní cestu) a já s Ivanem na Mosorašku.

Nástup jsme našli velmi brzy podle čekajících družstev a velké (asi 50-ti cm) karabiny na nástupu. Zanedlouho jsme vyrazili a díky lidem před námi i za námi jsem si první 3 délky nepřipouštěl expozici. Došlo mi to až v 4. délce, kde už se leze ve skále (jinak to jsou mixy). Tento nový pohled do kraje byl pro mě ovšem natolik zajímavý, že jsem si nepřipouštěl strach z výšek. Po celou dobu jsme byli oba dva jak v transu, nejedli jsme ani nepili, jen leželi a vyhlíželi do kraje a po sousedních stěnách. Na konec byl vrchol dobit a pohledy z něj stály za to! Na jih moře s ostrůvky, na sever hřeben Velebitu, který díky vápenci vypadal jak zasněžený a mezi tím vším zelený stromy a keře. Při objevení vrcholové knihy nás pozdravila nálepka **HORE ZDAR 2002! CAO Děčín**, (značka našich kmetů). Samotný sestup je ve velmi nepříjemném terénu - vápenec tu tvoří tzv. žiletky, o které je velmi snadné se zranit. Proto doporučuji pro sestup pevnou podrážku.

Další dny jsme se pohybovali ve stěnkách kolem cesty a na masivu Malého Čuku.

Na okraj se zmíním o výkonu kmetů. Denně našli 7-12 délek obtížnosti 4c - 6a+. Klobouk dolů před jejich výkony.

Důležité postřehy ze zájezdu:

- na Aniču nastupovat velmi brzy - po 12. hod začíná do ní svítit slunce;
- významné cesty tam jsou velmi dobře zajištěné nýty a kruhy na štandech;
- místní průvodce pro Paklenicu je srozumitelný a celkem přesný s popisy délek a doporučených jisticích doplňků (stojí ca 150 Kun, prý je na internetu - neověřoval jsem);
- nejezdit tam v tomto termínu - Slovinci mají prázdniny, tak tam bylo plno lezců;
- pivo se dá sehnat za 3 Kuny v malých obchůdkách (i studený). Jsou levnější než větší samošky;
- všude kde jsem platil eurem, tak mi přepočítávali v aktuálním kurzu bez poplatků (žádná snaha "zaokrouhlovat");

Datum: 1.5. - 5.5.2002

Účastníci zájezdu: Jarda Uher, Petr Štěpán, David Nehasil, Jirka Svoboda, Jirka Petrásek, Radek Konáš, Petra Konášová, Ivan a Jakub Náhlikovi, Martin Bajan, Ondra Smíšek a já.

Kontakt do kempu: Šime i Marija Milovac, CAMPING A APARTMENTS "POPO", kod Ambulante 232 44, Starigrad - Paklenica, CROATIA tel: ++385 (0) 23 369 120 e-mail: www.villa-popo.com

Jak jsme anonsovali v minulém čísle CNs, Jan Červenáček Šlechta poskytl naší redakci k neomezenému použití obsáhlý materiál pod názvem "Princip paralelní přípravy". Přestože se jedná (spíše) o vědeckou práci než o materiál obsahem blízký zaměření našeho horolezeckého bulletinu, jednotlivé případové studie mohou zaujmout. Jen na okraj - všechny jsou ze života.. Dnes vám tedy přinášíme malou ochutnávku (a alespoň kraťoučký autorův úvod k Principu paralelní přípravy):

Princip Paralelní Přípravy

Ing. Jan Šlechta, CSc.
Český Alpinistický Klub

P rincip paralelní přípravy se vyčleňuje jako subtilní systém schopný zvládat v jedné tréninkové fázi více ekosystémů najednou tak, aby to nenarušilo systematickosti výcviku. V jedné tréninkové fázi lze naostro horolézt v určitém ekosystému, učit se naostro pohybu a pobytu v ekosystému vyšším a teoreticky (modelově) se připravovat na ještě o stupeň vyšší ekosystém.

Autor doufá a věří, že takovýto systém přípravy zabráni řadě většinou již zbytečných zásahů horské služby, což je v souladu s posláním metodické komise ČHS.

Diagnóza následujících případových studií, které vedly k potížím, újmě na zdraví nebo úmrtí má jednoho společného jmenovatele: Jedinci, kteří byli postiženi, se v ekosystému daných rozměrů a vlastností ocitli poprvé, a ačkoli byli v ekosystému nižšího řádu velmi dobře vycvičeni, první kroky v novém prostředí pro ně znamenaly v některých případech i ztrátu života.

Na více než pěti případových studiích, které korespondují s pěti přechody mezi ekosystémy od nejjednoduššího po nejsložitější, je ukázáno, jak klíčovou úlohu hraje při výcviku nejen nováčků, příprava na pohyb a pobyt v ekosystémech vyšších řádů.

Mezi skálou a malými letními velehorami

Na první pohled praští do očí rozdílná expozice, drsnější klima, delší nástupy, lano při výstupu často vede za roh, někdy ani není slyšet vlastní slova, natož spolulezcova, orientace v mlze i s buzolou a od mrholení provlhlym průvodcem na draka, nemluvě o nemožnosti utéci do nejbližší hospody.

Případová studie: Jak se nezeptali na počasí

Anamnéza: Začátkem září bylo vždycky dost stabilní počasí. Proto hurá na Matterhorn. Pod Matterhornem to vypadalo jako na mistrovství republiky v lezení na něj. Každý kraj byl zastoupen, to se dalo rozpoznat již podle SPZ autobusů a automobilů v Täschu. Naše Ducato zastupovalo Prahu a Střední Čechy. Místní, tj. celá alpská populace tou dobou, byli zřejmě

u moře. Matterhorn byl hodně prosněžen, tj. nedalo se počítat s tím, že by se to zvládlo bez maček. Zatímco ostatní skupiny byly zdrženlivé, brněnská a pražská se draly na vrchol. Pražská o poznání váhavěji, musím přiznat. Zvolili mě vedoucím (po zkušenostech z Mt. Blancu se usuzovalo, že je dobré, když výprava má vedoucího). Předpověď v němčině vylepená na nádraží v Zermattu byla v oblasti Wallisu protkána deštěm. Bergführeri z Zermattu, kde je předpověď nejlépe zjišťovat, jsou v byru navečer, a čekat na ně je také časovou ztrátou. Část naší výpravy použila lanovku na Schwarzsee a pak postupovala samostatně. Terén byl poměrně obtížný, přezouvat se z maček do duplexů a naopak bylo další ztrátou, dále jsme museli vytahovat lano, a protože bylo jasné, že bychom navečer dosáhli taktak Solvay hütte, zavelel jsem, kvůli předpovědi počasí a rizik z toho vyplývajících, k ústupu. Po cestě dolů jsme odchytili samostatně postupující zbytek výpravy, pouze J. se podařilo proklouznout.

Další dějství bylo charakterizováno tím, že napadlo mnoho sněhu, J. strávil 6 dní uvězněn na Solvay hütte, sestupující člen brněnské výpravy přetrhl při slanění jednu z mnoha smyček přehozených přes hroty Hörnli gratu a skončil neznámo kde ve východní stěně. Reakce věhlasných švýcarských záchranářů byla pro nás překvapivá: "V takovémhle počasí nikdo hledat nepůjde." Při pravidelném poledním spojení s J. jsem ho úpěnlivě přesvědčoval, aby nesestupoval, což se podařilo a 7. den nám ho přivezl vrtulník.

Diagnóza: Strategie a taktika výstupu vzhledem k počasí, terénu a času je svým způsobem optimalizační úloha, která vyžaduje dostupnost údajů o počasí, často v cizím jazyce, zkušenost a časový odhad postupu terénem se znalostí jeho záludností a trochu simulační představivosti a fantazie a v neposlední řadě sčítání časů. Účelem toho všeho je mít připraveny ústupové varianty a kritéria za nichž se v určitých fázích výstupu rozhodují. Tuto funkci musí někdo ve skupině, ve dvojici, nebo sólista sám za sebe vykonávat, jinak nastává opravdové dobrodružství a nikoliv řízené horolezectví.

Léčba: V osnovách horoškoly najdeme všechnu možnou nauku o materiálu, našem osmotickém a jiném tlaku, ale strategii a taktiku výstupu vzhledem k subjektivnímu a objektivnímu nebezpečí při výstupu, bychom hledali marně. Je to způsobeno 2 faktory. Jednak se taková nauka těžko popisuje a tím pádem i prezentuje. Druhým důvodem je naše dialekticko-materialistické dědictví, kdy většina nauk je směřována materialisticky, tj. zabývá se většinou mikrostrukturou, a když už se zabývá makrostrukturou, tak rovnou kosmem, jadernými reakcemi apod.

Slovensko – Biele Karpaty

aneb Slavíci z Madridu..

Jiří Houba Chára
CAO Děčín

Původně to měla být jižní stěna Dachsteinu. Tři dny před odjezdem volal Bělina, že na Dach nejede. Právě se odtamtud vrátila Jindřiška Řeháková se zprávou, že sníh leží i dole na parkovišti a stále padá. Odpadl také Karlův parták Míša Švajgl. Situace byla zlá. Co dělat?

Večer před odjezdem se scházíme u Zdenála Vaishara a nad slivovicí padá rozhodnutí – jedeme ve dvou a na Slovensko!

Že neplánované akce patří k těm povedeným se potvrdilo i tentokrát. Během necelých pěti dní jsme navštívili čtyři lezecké oblasti Bílých Karpat, nachodili něco kilometrů liduprázdnou

krajinou, vystoupali na nejvyšší kopce, spali na loukách uprostřed lilí a svlačců, v noci nám do spaní zpívali slavíci z Madridu, vylezli jsme pěkné cesty na bílém vápně (i na májku) a navázali bratrskou družbu nad žejdlíky CORGONÉ a domácí slivovice. Co z toho bylo nejlepší těžko říci. Každopádně to byla akce, jak má být...

K navštíveným lezeckým oblastem:

Skalka u Trenčína. ě Velice kvalitní vápno, jištění nýty a BH, sportovní cesty v převisch i několik klasik. Cesty do IX+. Super lezení - oblíbená oblast místních lezců. O víkendech je zde ovšem plno. S bivakováním naprosto žádné starosti, ale i stan lze postavit přímo pod skalou nebo kdekoliv v údolí Váhu.

Vršatec. Ě Oblast, která nás uchvátila.

Samostatné vápencové věže, až 100 metrové kolmé stěny, pohádková krajina s dominantou „tajemného hradu v Karpatech“ a nikde ani živáčka. Podle stavu jištění (jen sem tam rezavá skobka) jsme však tušili, že tu něco nehraje. Ovšem ani v dědině, ani na oficiálním seznamu zakázaných oblastí

z internetu (JAMESAK.SK) nebylo o zákazu nic. Naši domněnku mi potvrdil až po návratu jeden ze slovenských lezců.

(Pokiaľ viem na Vrsatci nie je vybavena výnimka pre lezenie, takže sa tam oficiálne liezt nesmie. Pocuľ som aj o nejakých pokutach. Ale musím s tebou súhlasiť, že je to nadherná oblasť. Cino)

Červený kámen. Ø

Na pohled velice impozantní červeně zbarvená skála nad stejnojmennou vesnicí. Podle našeho průvodce na ní vede jediná cesta. Vesnice středisková a HUP na každé polorozpadlé chalupě...

Javorníky. ě Další krajinně úžasná oblast. Kolem hlavního masivu je několik věží, které vypadají jak zmenšenina Wilder Kaiseru či Dolomit. Nejdelší cesty kolem 80ti metrů, méně kvalitní vápenc je v horních partiích dost zvětralý. Kolem dokola lesy a horské louky.

Kromě těchto oblastí je v celé délce Bílých Karpat množství vápencových bradel s nepřehlednými možnostmi seberealizace. Používali jsme starého průvodce „Cvičné skály na Slovensku“ a nového z internetu (<http://www.jamesak.sk/sprskalk.htm>), moc dobře zpracovaného.

DiGiFoto © 2002 Zdeněk Vaishar

ŠUŠKÁ SE...

Ø Že prý strach z Fróny nedovolil správci Ostrova onehda ani z auta vystoupiti...

STRÍPKY

Labák – bouldry

DOLNÍ ŽLEB
13. KVĚTNA 2002

Ta d y je pár informací o bouldrování v Labáku a okolí. Už v prvním květnovém týdnu jsem se jel podívat na nově vznikající oblast Tisá – Modřín. Zde pod Rajskou věží a v okolí je spousta balvanů. Dost mě to tu překvapilo - na naše poměry celkem dobré bouldry. Přirovnal bych to k Ostaši. Místní zde zatím udělali něco kolem 40 boulderů do asi 7A Fb, ale vznikají tu a budou vznikat další i těžší věci.

V pátek 10.5. jsem vyrazil do Labáku, tentokrát ne na pravý břeh (kde se nachází většina kvalitních boulderů), ale na levý, pokusit se objevit něco nového. Nejprve jsem se šel podívat na již Jirousem popisované kameny (boudr se čtyřma dírama), něco jsem vylezl a šel dál po cestičce směrem k věži Otec. Po chvíli je vpravo vidět balvan se střešou (název-Bouda). Nejprve bylo třeba očistit výlezy od mechu a jehličí a také

dopad od větvi a kamenů. Vznikly tu dva problémy: **Křup 5C**, vede levou hranou převisu po dírkách a výlez na poličku. **Hellboy 7A+**, vede středem stropu (nástup je z lišty).

Pak jsem šel k již známému bouldru El kono, od něj jsem se vydal po cestě směr Labská panna a po asi dvěstě metrech je vpravo vidět převislý blok (název-Skřet). Znova mě čekala čistící práce. Na Skřeta jsem potom vylezl **Comics 6B**, nástup je z šikmé římsy u levé hrany, vzhůru do trhliny a podél ní vpravo a výlez plotnou.

V sobotu se sem vracím a vylezu **Sláine 7C**, nástup je také z římsy, ale jde se přímo přes mělkou díru a přímo nahoru.

Tak to je vše. A ještě k Pravému břehu - nejvíc boulderů je mezi věží Koruna jeskyně a Čihadlo, několik desítek problémů až do 8B. Takže nezbývá než přijet a zkusit. Čus.

Martin Čermý Čermák

(ilustrační foto © LEZEC.CZ - jeden z boulderů na pravé straně Labe)

Příprava na SEMMISTOVKY

VARNSDORF
5. KVĚTNA 2002

Le z e c k ý m a jiným sportovním aktivitám počasí v neděli 5. května zrovna nepřálo, a tak se tři šílenci (Karel, Jarda a já) rozhodli zavřít jedno architektonické dílo. S nákladem betonu a vody na svých bedrech jsme se vydali dobudovat poslední nedokončenou pevnou kontrolu na vrchol Velkého buku.

Tímto slavnostně oznamujeme, že pro následující 7. ročník cyklisticko - orientačního závodu "Lužické sedmistovky" jsou již všechny kontroly na jednotlivých vrcholech zabudovány pevně do kamenných mohylek, zídek, skalek apod. Snad nám všechny stromy, které jsme dočasně používali jako stanoviště kontrol, odpustí.

A abych nezapomněl, den konání závodu se neúprosně blíží. Proto přijměte vřelé pozvání k účasti na tomto nevšedním závodě, který se uskuteční v sobotu 29.6.2002. Zázemí závodu, čili start a cíl, bude stejně jako při loňském ročníku ve dvoře ZŠ ve Chřibské. Více informací na a.haufert@tiscali.cz.

Arnošt Haufert

37. Zabilkův sraz horolezců

LABSKÉ ÚDOLÍ
KVĚTEN 2002

V dnech 17. až 19. května t.r. proběhlo v Labském údolí již 37. setkání horolezců. Pěkné a slunečné počasí přilákalo na sraz hodně přes stovku kamarádů z různých koutů ČR. Hlavní zásluhu na hladkém průběhu a skvělé organizaci nesl na svých bedrech, jako vždy **Jaroslav Uher** (Na snímku). Výbornou obsluhu zajišťoval **Ivo Fompe Nový** – také již tradičně.

Zde je několik střípků z letošního ročníku:

- Kocourova varianta VIIIa. Tak se jmenuje smělá nová cesta na Vojtěcha. Autorem je **Michal Burdych Burda**, **Rostě Sedliský** a **L. Kaván**. Jedná se o narovnání Zabilkovy Kočičí cesty. Jak řekl Michal: „Někdo to už musel udělat!“ Nezbývá, než autorům cesty pogratulovat!!
- Věž Vojtěch je jednoznačně nejoblíbenějším objektem na každém srazu. Také letos byla „hvězdičková“ Stará cesta pod těžkým obléháním lezeckého dorostu i jejich starostlivých a šikovných matek (**Jarky Černé**, **Simony Burdové**...).
- Neodmyslitelní návštěvníci, patřící téměř k inventáři horolezeckých srazů, **František Borovka** a **Radek Havlík** nechyběli ani letos. Role si spravedlivě rozdělili – František vstával ze všech horolezců jako první, Radek se vysoukal z teplého hnízdečka jako poslední...
- **Ivo Fompe Nový** měl plné ruce práce s narážením plných sudů. Hašení vyprahlých hrdel však zvládal jako vždycky s úsměvem na tváři.
- Již 37. ročník Zabilkova srazu navštívili i letos horolezci pamětníci. Mezi debatujícími lezci se objevil např. **Eda Puncman**, **Jindra Skopec**, jeho bratr **Karel Skopec** (nyní žijící v Kanadě) nebo **František Záběhlík** alias **Fery Ampér**. A zatímco někteří zůstali pouze u povídání, bří Skopcové si vylezli třeba přímou údolní na Vojtěcha...
- **Karel Bělina** nepřišel. Bohužel. Karel ke srazům patří stejně neodmyslitelně, jako kruh do pískovcové stěny. Nedostal ovšem písemnou pozvánku (letos se neposílaly poštu nikomu), takže se v celku zbytečně cítil dotčený.
- Jen aby bylo jasno - **Jan Horáček Horák**, potvrdil svou nejnovější roli „opačnicka“ - lezl v Ostrově.
- **Petr Vitásek** z Turnova si dobře vybral! Jeho první vylezenou cestou v Labáku byla Přímá severní na Vojtěcha. Petr si v cestě vyloženě chrochtal a zároveň tím také oslavil i své narozeniny.
- **Tomáš Melen** letos řádl na obou březích – v sobotu neochvějně lezl smělé prásky na pravém, v neděli se přesunul na levý...

- Také **Petr Horák** (z CAO Děčín) s **Ivou Hasnedlovou** (z Modré) lezli kvalitní cesty. Vybrali si např. Drážďanskou cestu na Skřín, Údolní cestu na Špičák, Přímou severní na Vojtěcha a pod.
- Nejstarší ředitel „něčeho“ v Čechách (v tomto případě 37 let ředitelem Zabilkova srazu) **Jarda Uher** zářil spokojeností. Uspokojivě se plnila nejen srazová kniha, ale i jeho notýsek s vylezenými cestami.
- Bránice všem poblíž stojícím lezcům notně pocuchali **Petr Štěpán** a **Fery Ampér**, když zavzpomínali na prožitá léta ve skalách a lezeckých osvěžovnách. Nutno podotknout, že ač se jednalo o těžce uvěřitelné příhody z kategorie „To jsem ještě pil“, všechny byly pravdivé, jak potvrdili další pamětníci.
- Během srazu se nové cesty dočkal i Mudrc. **Vláďa Nehasil** s druhy zde vytvořil Banánovou dietu za VIIIc. Ovšem těsně před a po srazu byla na pravém břehu docela slušná úroda nových cest. Přehled najdete v rubrice Nové cesty.
- Tomáš podlehl... Netrvalo dlouho a **Táně Lošťákové** se podařilo přivést „na cestu víry“ i svého partnera **Tomáše**. Na Zabilkáči vylezl svou první cestu v životě a byly na něm vidět první příznaky po zásahu virem HB (horolezecký bacil).
- **Jindřiška Řeháková** rozdávala úsměvy na všechny strany. Radost měla ze setkání se *starými* kamarády i z s přehledem vylezené cesty na „povinnou“ věž – Vojtěcha. **Přemek Miřijovský** pouze smutně obstarával fotodokumentaci. Jeho noha se po nedávném pádu k lezení použít ještě nedala..
- Kdosi (P.V.) trefně prohodil, že **Pavčina Sněžíková** by mohla z fleku točit reklamy na náplasti. Že by kousavé labské spáry?
- **Milan Uhde Cestr** perliil jednu dobrou myšlenku za druhou. Ne nadarmo studuje po večerech VŠ! A krom toho se dostal opět do patřičné lezecké formy, jak to dokázal třeba v Náhorní cestě na Růžovou věž či v Cestě strachu.
- Dobře se bavil i **Pavel Pavouk Černý**. Prohlásil, že ke srazu patří staré „klasiky“, a tak se zlehka procházel Kočičárnou a podobnými lahůdkami a radoval se z vydařeného počasí.
- Méně se bavila **Jiřka Miščíková**. Vyrasila na sraz v největším vedru na kole, netrefila správnou odbočku, vystoupala s kolem na zádech houštinami na několik masivů a pak to vzdala..
- A dobrá zpráva nakonec: **Zelení teroristé** se nedostavili..

Sraz horolezců v Jetřichovicích

JETŘICHOVICE
KVĚTEN 2002

Hned následující víkend proběhl podle plánu druhý horolezecký sraz, tentokrát pořádaný HK Varnsdorf. Náš zvláštní dopisovatel (-pš-) byl při tom:

„V sobotu 24. května probíhal sraz horolezců v Jetřichovicích v plné parádě. Lezci lezli všemi směry. Skupina lezců zdolávala údolní cestu na věž Puntá od Feryho Ampéra Záběhlíka, která nese vzletný název Ikarův omyl VIIIb. Mladý lezec nováček J.N. se navázal na lano, které dobíral na vrcholu Jarde Uher. Instruktory se to pod věží jen hemžilo. Mladas směle nastoupil a v kolmé hraně pod kruhem se nedokázal postavit. Začalo docházet, zůstal viset za ruce. Uher dobral na fest, mladšas se pustil a přihlížející čekali, že se vyvěsí do sedáku. Škub! A mladšas se válí v písku pod stěnou. Z vrcholu visí lano a na něm pouze zatažený jednoduchý osmový uzel. Mladšas spadnul asi ze dvou metrů – klika, nic se nestalo.. Stalo se! Spadnout pod vrcholem – hrůza domyslet.. Žádný z nás mu nezkontroloval úvaz. Domníváme se, že je vše automaticky v pořádku. **NENÍ!**“

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ
(POUZE PŘEHLED CEST VZNIKLYCH V KVĚTNU 2002 NA PRAVÉM BŘEHU
LABE..)

Pravý břeh Labe

Kamzičí hrot - Fajn Džob Villa RP VIIIb.

25.5.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil.

Klárka - Murphyho zákon RP IXa.

22.5.2002

Pavel Černý x Richard Litochleb, V.Nehasil.

Labská věž - Neváhej a skoč ! VIIIb.

2.5.2002

Vladislav Nehasil, Z. Nehasilová.

Karlova stěna - Mince pro Charóna IXa.

15.5.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, J.Paul.

Karlova stěna - Zapomenutá legenda VIIIc.

7.5.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil.

Mudrc - Banánová dieta VIIIc.

18.5.2002

Vladislav Nehasil, P.Štěpán, J.Svoboda, D.Nehasil.

Zbrojnošova stěna - Lehkooděnci V.

15.5.2002

Jan Paul, D.Nehasil, V.Nehasil, L.Beneš.

Zbrojnošova stěna - Ostrovy blažených VIIIc.

14.5.2002

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil.

Zbrojnošova stěna - Těžkooděnci VII.

14.5.2002

Vladislav Nehasil, J.Paul, D.Nehasil.

Rolling Stone - Relaxační cesta VIIIc.

25.5.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil.

Vojtěch - Dámská severní cesta VII.

21.5.2002

Vladislav Nehasil, D.Nehasil, Z.Nehasilová, J.Paul.

Vojtěch - Kocourova varianta VIIIa.

17.5.2002

Michal Burda, R.Sedliský, L.Kaván.

Vojtěch - Obchodník s deštěm VIIIb (RP VIIIc).

23.5.2002

Vladislav Nehasil x Jan Paul, D.Nehasil.

KRÁTCE Z „DOMOVA“

Ivan Málek ladí formu

Stále častěji lze zahlédnout v sedle silničního stroje **Ivana Málka** z Povrlů. Buďto trénuje na nějaké kopce anebo na Mosazného muže 2002..

Horáčekovo sabotáže

My jedeme do Ostrova, Horáček jede do Labáku, CAO jde na schůzi, Horáček bivakuje na Bořni, všichni jsou na Zabilkáči Horáček je v Ostrově..

Čím ho zaujal?

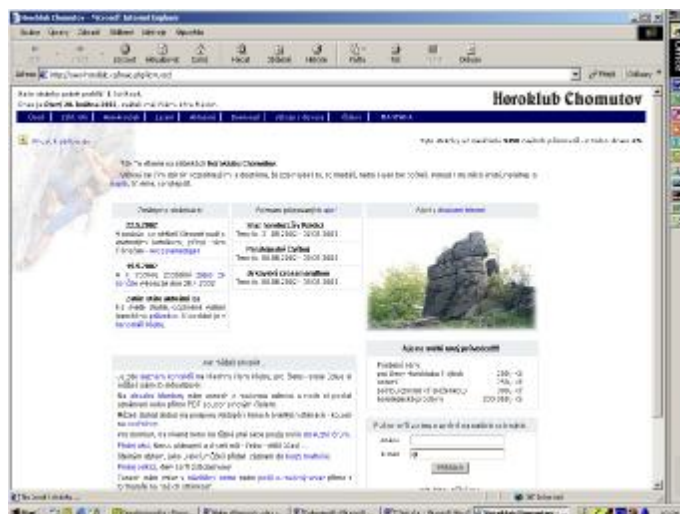
Na srazu v Labském údolí bylo k máni i několik posledních výtisků CAO News. Jednoho z Němců zaujalo číslo s „Motorkářem“ na titulní straně natolik, že si stránku s fotografií z jednoho z časopisů **vytrhl**, zálibně se na ní podíval a pak ji úhledně složenou zastrčil do kapsy. Za jakým účelem, to nám zůstalo záhadou, nicméně o několika možných verzích se živě spekulovalo...

E-mail od Pavla Chrousta Votického

„Letos mám na Bořeni vyvedené 7 UIAA! Kruci, teď si nevzpomenu jak se to jmenuje. Je to na západě, vede to přes tři kruhy. Když projdeš kolem varhan a dál, pak hned vpravo za rohem. Nikdy předtím jsem to nelezl. Zhubnul jsem 7 kg, dostávám se do formy. Ještě vám předvedu pár sebevražedných kousků... Jo, už jsem si vzpomněl - je to Cesta nebojsů..“

Horoklub Chomutov

Pěkné webové stránky má na internetu **Horoklub Chomutov**. Naleznete zde základní informace o oddílu, o lezení, přehled chystaných akcí, aktuality, průvodce, přehledné diskusní fórum (*kde to mimochodem docela žije*) nebo download, kde si lze stáhnout např. protokol o prvovýstupu. O stránky se svědomitě stará webmaster **Petra Petja Honáková**...

Sraz horolezců v Jetřichovicích

Perličku ze srazu jste si již měli možnost přečíst v příspěvku našeho zvláštního dopisovatele. Sraz ovšem začal již v pátek, kdy se několik prvních lezců sešlo v místní restauraci. V sobotu byl sraz v 10 hodin pod Poštolčím kuželem a pak se šlo lézt. Příjemným překvapením bylo, že se objevili i páni horolezci **Láďa Ryska** (na snímku) a **Günter Schneider**, kteří lezli na Malé i Velké žluté cimbuří. Kromě lezení se diskutovalo i o Montaně plus. Láďa Ryska zavzpomínal na druhy se kterými lezl (třeba na Josku Smítka). Objevovali se další lezci, odpoledne dorazil i Myšák a skupina KUR sport. Večer se všichni sešli v bivaku při kytaře a pivečku..

Znáte je?

Nestává se každý den, že by člověk narazil na neznámé nebo dokonce nevylezené věže a už vůbec ne, že by mohly být vysoké třicet metrů. Přesto se to dvěma objevitelům úplnou náhodou podařilo, když zabloudili poblíž Blovic.

Koncem května se totiž na adrese LEZEC.CZ objevil krátký článek o Bohem zapomenuté skupině skal, která se nachází mezi Blovicemi a Rožmitálem pod Třemšínem (*zapsal Lezec*). Jedná se o několik mohutných věží v bývalém vojenském pásmu, proto se ve vydávaných průvodcích neobjevovaly. V několika liniích jsou údajně zcela zrezivělé kruhy, jinak zde stopy po horolezecké činnosti nejsou. Věž na snímku je vysoká přes 30 (!) metrů a jmenuje se Bílá věž. Kromě ní jsou zde ještě Králova loď, Vosí hnízdo nebo Poslední dáma. Podle ohlasů na Ležcovo objev se do oblasti chystá hned několik skupin lezců. Nechme se překvapit, s jakými objevy ještě přijdou nebo ještě lépe – rychle pro rouráky a jede se!!

Ahoj Evropo!

Zatím poslední e-mail od Milana Svinařika z Arábie:

„Nějak nám to tu houstne, a tak nemám čas a kde se rozepisovat. Náplní našeho jediného volného dne byla projížďka na velbloudech. Aktuální počasí: Po čertech jasno i když se krapet ochladilo (na slunci už jen 60°C, ve stínu 50°C, u klimatizace 35°C). Mějte se krásně! Svinčo.“

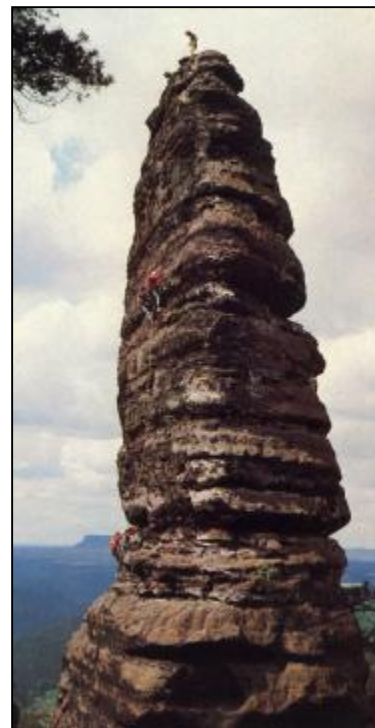
Zajímavé setkání

Za účelem vyřízení nějakých osobních záležitostí navštívil jednou Jiřího Cháru v jeho kanceláři starší sympatický pán. Ještě než se dostal k tomu, co ho přivádí, zahlédl všude na stěnách množství obrázků z lezení a hor. Ihned mu v očích zahořely plamínky a začal vyprávět a vzpomínat. Jmenoval se **Václav Drahokoupil** (*27.10.1931). Ukázalo se, že kdysi také lezl a to dokonce s Karlem Krombholzem, Radkem Kotalou a spol. Vyprávěl s úsměvem o svém prvním výstupu na Malý Pravčický kužel:

Bylo to tenkrát také s Karlem Krombholzem. Karel mě dobíral na vrcholu a neustále básnil o tom, jaký je kolem krásný rozhled: „Podívej se dolů do údolí na ty malinké domečky.“ Ohlídl jsem se a v tom mi prsty vyjely z chytu. Lítal jsem sem a tam téměř kolem celé věže a lidi z vyhlídky naproti křičeli: „Podívejte, on je mrtvej!!“ Já byl totiž úplně celý od krve, jak jsem se při pádu odřel. Karel mi povídá: „Jde to jenom nahoru. Musíš lézt dál.“ Vylezl jsem, ale nahoře jsem se nemohl ani pořádně podepsat.

Karel nám začátečníkům vždycky povídal:

„Podívejte – dole se lidi stále za něčím honí, do hrobu si to stejně nevezmou a tady jsou jenom ptáci a božský klid...“

Montana plus

O nové Montaně plus jsme se již zmiňovali. Tentokrát opravdu překvapila čtivým obsahem, který byl zaměřený na lezení na písku a velkou částí na jeho historii. K vidění je i dostatek zajímavých historických fotografií. V závěru Montany je pak zajímavý článek **Jana Jéni Paula** z Děčína, popisující docela drsný cyklovandr. Jéňa kdysi přislíbil, že možná něco napíše i pro CAO News, dočkáme se?

Akční foto od Michala Karla Železného

AHOJ! Posílám jedno foto **Vlasty Domese** a jeho dcerky **Káji**. Je to letos na parčíku. Název bych tomu dal asi následující:

1. Starost o rodinu,
2. Nejen lezením je člověk živ,
3. ŽIVOT *anebo*
4. Neboj KÁJO, jídlo bude...

Krátká zpráva od Vládi Prcka Nehasila

„Bylo docela dobře. Ze začátku zima pak vedro. Osobák nepadl. Oproti Francouzům jsme úplní břídilové. Takže článek raději žádný nebude... Ahoj Prcek“

Výzva čtenářů CAO News Jindrovi Hudečkovi

Milý HUDY. Po loňských číslech CAO News 7 a 8 se jenom zaprášilo a ještě dlouho se v bivacích rozebíralo Tvé povídání o sólovém přelezu El Capa. Obzvláště oblíbená pasáž byla ta, jak jsi po ránu nahazoval lano visící několik metrů od Tebe z převisu nad bivakem. V závěru článku jsi napsal: „Pokud bude alespoň jeden pozitivní ohlas na tento můj skoro román, napíšu určitě nějaký další.“ A těch ohlasů bylo skutečně množství větší než malé. Takže?!...

Rozhovor s Karlem Krombholzem

Do příštího čísla máme pro vás připraven slíbený velký rozhovor s **Karlem Krombholzem**. Bude to povídání nejen o historii lezení v Labském údolí, o prvovýstupu na Milence v Adršpachu ale i o životní filosofii a moudrosti...

Kroužkování sokolíků v NP

Petr Pítrš Kočka
Správa NP, CAO Děčín

Jednání první:

9. 5. 2002, lokalita v severní části parku

Dopoledne jsme se sešli s německými kolegy v Kyjovském údolí a po domluvě na postupu (aby vyrušení bylo co nejkratší) jsme vyrazili. Na místě se Sojčák s Ulim vydali zdolat trojkový komín, my ostatní jsme se zatím strategicky rozmístili na okolních skalách za účelem sledování dalekohledy a fotografování.

Po chvíli sápaní se po skalách jsem si vybral místo sice s výborným výhledem, bohužel ale, jak jsem po chvíli zjistil, mezi zrzavými mravenci. Protože se Sojčák už objevil na vrcholu věže,

nebyl čas hledat klidnější flíček a v přestávkách mezi focením jsem tedy pilně oklepával nespokojené domácí. Sojčák s Ulim slanili k sokolíkům, jednoho po druhém (celkem tři) okroužkovali a zaznamenali si pohlaví mláďat. Nespokojená matka co chvíli zakroužila nad našimi hlavami a hlasitě si stěžovala. To už ale Uli skončil, sjel na zem, Sojčák vyšplhal zpět na věž, slanil a všichni jsme začali urychleně vyklízet pozice. Celá akce trvala asi 50 minut, což vzhledem k obtížnému výstupu nebylo až tak dlouho. Dole, dostatečně daleko se potom bouchnul malý šampus, tím křtiny skončily.

Jednání druhé:

16. 5. 2002 dopoledne, lokalita v centrální části parku

Tentokrát jsme se sešli Na Tokání a po nezbytné domluvě vyrazili na místo. Přístup byl tentokrát z masívu, s ohledem na rychlost jsme tedy mohli k sokolíkům ve třech – Sojčák, Uli a já. Ostatní se usadili daleko na protější stráni, kde svou přítomností nerušili a dalekohledy mohli celou akci sledovat. Nahodili jsme dvě lana napůl a slanili k dutině. Uli kroužkoval

a zjišťoval pohlaví mláďat, Sojčák a já jsme fotografovali. Než samice dvakrát zakroužila, Uli sjel na zem, my vyšplhali zpět nahoru, zrušili jištění a táhnouce lana za sebou (abychom se nezdržovali smotáním) spěchali pryč. Tentokrát vyrušení trvalo max. 15 minut. Když jsme se pak znovu všichni sešli, probrali jsme situaci na třetím hnízdišti, kde vše nasvědčovalo tomu, že došlo k nějaké tragédii, neboť v hnízdišti byl podezřelý klid a samice se objevovala jen sporadicky. Navíc jsme měli hlášku o rušení z nedalekého převisu ze 4. 5. 2002. Nakonec jsme se Sojčákem domluvili, že se tam odpoledne vypravíme.

Jednání třetí:

16. 5. 2002 odpoledne, lokalita v západní části parku

Sešli jsme se v Pravčickém dole a společně ještě s šéfem stráže přírody začali stoupat vzhůru, kde na okrajovém masívu na nás čekal ještě strážce tohoto úseku. Se Sojčákem jsme opatrně jedničkou vylezli na věž, stále připraveni zmizet, kdyby samice přece jen byla v dutině. Ta se ale po chvíli zvedla ze vzdáleného masívu a odletěla směrem k Labskému údolí. Připravili jsme tedy slanění a Sojčák sjel první do dutiny. Za chvíli hlásil smutnou zprávu: dvě zastydlá vejce (nebyla dlouho otáčena a již se přilepila k podkladu), hnízdo opuštěno. Vyžmaroval zpět pro foťák a já jsem se mezitím také spustil k hnízdu. Všichni známe zmrzačené, nebo předčasně ukončené

životy lidí i zvířat, známe i možný nenarozený život, (je libo vajíčko na měkko, na tvrdo, michaná ...), tohle bylo ale něco jiného. Zmařený nenarozený život krásného svobodného dravce. Bylo mi smutno z těch, kteří před dvanácti dny prošli přes minimálně dvě dvojjazyčné cedule, které vysvětlovaly, proč je přístup do této lokality zakázán, vylezli na věž a zřejmě za hlučného veselí vyplašili sokoly a pak se „nesmazatelně zapsali“ do vrcholové knihy. (Jejich totožnost se snaží dle podpisů zjistit německí kolegové, zatím tušíme jen, že to nebyli horolezci – byli letos první a „nebergeilovali“.) Pro nedostatek tréninku mi žimarování trvalo trochu déle než Sojčákovi, ten pak znovu sjel dolů, vyfotil dutinu, sesbíral pár zbytků holubů, opatrně zabalil vejce a pomalu jsme se mohli vydat zpět.

Douška: Vejce jsme předali německým kolegům k rozboru, ti nám potom oznámili, že se zřejmě jednalo o již starší samici a vejce nebyla oplozena. Mohli bychom si tedy říci, že se vlastně nic nestalo???

Pozvánka na Skandinávský Silvestr 2002

V. ROČNÍK SPOLEČENSKÉ AKCE CAO DĚČÍN

V pátek 21. června 2002 proběhne
v restauraci **Kartáč v Bělé** za
bujarého veselí jubilejní
V. ročník společenské akce CAO
Děčín
**Skandinávský
Silvestr 2002.**

Jak všichni zajisté víte, zásadní
astronomická událost se prostě
nedá jen tak přeložit, a proto
zveme všechny zodpovědné
horolezce a sympatizanty sportu

lezeckého, aby přišli
společně oslavit nejdelší
den a nejkratší noc v roce.

Neváhejte, zvolte tradiční
úbor (kraťasy, kulich,
rukavice a sluneční brýle)
a přijďte se pobavit na
jednu z milých tradic.

(Na ilustračních snímcích je Skandinávský Silvestr 1999.)

ČEKÁ NÁS...

KALENDÁŘ AKCÍ CAO DĚČÍN

Není nutné vyhrát
ale zúčastnit se...

- **Sraz horolezců v Roklici** 31.5-2.6. Info Chára, Bělina
- **HOCYBOJ** – 14.-15.6. Příchovice – Labská Stráň. Pořádá HO Bělá
- **Letní Silvestr** - 21.6. akce CAO, V. ročník. Oslava nejdelšího dne a nejkratší noci. Starý skandinávský zvyk. Kartáč v Bělé, sraz v 19.00 hod. Info Chára
- **Sedmistovky** – 29.6. závod na MTB. Info Štěpán, Hofman

UPOZORNĚNÍ PRO ČLENY CAO DĚČÍN

PŘÍŠTÍ ODDÍLOVÁ SCHŮZE SE BUDE KONAT VE STŘEDU 10. ČERVENCE 2002 V RESTAURACI ZA VĚTREM V DĚČÍNĚ ŠKRABKÁCH. ZAČÁTEK SCHŮZE JE OD 18:00 HOD.

PRO ČLENY REDAKČNÍ RADY CAO News OD 17:45 HOD. NA PROGRAMU BUDE LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ. ALE TAKÉ PŘÍPRAVY NA ZÁJEZD NA MATTERHORN A MNOHO DALŠÍHO.

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!

OKÉNKO

HK VARNSDORF

Z CHYSTANÝCH AKCÍ HK VARNSDORF

ČERVEN

31.5-2.6.	Sraz v Roklici (HK Česká Lípa)
29.6.	Lužické sedmistovky – 7. ročník

ČERVENEC

Autobusový zájezd do Italských Dolomit

V průběhu celého roku zůstává možnost individuálních tréninků v Boulder centru ve sportovní hale.

Pravidelné schůze se konají každý poslední pátek v měsíci v restauraci Hraniční buk od 20:00 hodin.

Informace na tel.:

0413 / 373101, 370987, 373333 nebo mobil 0606 / 277274

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Uf. A máme to za sebou. Červnové CAO News je už minulostí.

Popravdě – letní čísla jsou vždy o dost náročnější. Příspěvků je sice dost, ale času se jaksi nedostává.

Všem dopisovatelům děkujeme za příspěvky – co nám stále chybí jsou krátké zprávy z běžného života lezců.

Co, kdy, kde, kdo vylezl nebo zapytlil atd. Takže platí – pište nám, mejlujte, volejte co se do nás vejde :) Léto je (téměř) tady, užijte si sluníčka, přírody, lezení a nezapomínejte na cesty do kletru přibalit i reportérský zápisník!

Redakční rada CAO News.

Jiří Chára, Jan Horák, Jiří Kudrnáč, Petr Štěpán

V příštím čísle

- Další zběsilý příběh z Principu Paralelní Přípravy od Jana Červenáčka Šlechty
- Zprávy z lezení v různých skalních oblastech a Alpách
 - Ohlédnutí za trojicí horolezeckých srazů
- Nebudou chybět pravidelné rubriky a samozřejmě - mnoho dalšího.

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 3.7.2002!

HrÁm zdar!

CAO News – Horolezecký časopis severočeského regionu – Vydává HO CAO Děčín – Pouze pro vnitřní potřebu oddílů – Sídlo redakce: CAO Děčín, Hrdinů 365, Děčín XXXII, 407 11, Czech republic, šéfredaktor Jiří Chára, tel.: 0737 137105, E-mail: chara@sbddecin.cz, webové stránky: <http://caodc.webpark.cz/>, CAO News online <http://cao-news.webpark.cz/>, - Sazba: Microsoft® Word 2000, Climbing – Adventure – Outdoors